

Uts wanor naene äiten parawuſi, tu
itelmui: „Wöta mu äide wana, pane pää
otſa, ſis wäid perlä minnä ilma et
julle midägi paha ſännis.“ Tiedun
tömmu reah ninda. „Küpia nui tä
pää ſanna uſa wahet ſiſt piſtän, ta
ton wana paxan teolä pöidä piſic
ſanna tömmat, aga pallas äide
wana jäänu paganele näte: „äh, äh,
äh!“ naardan wana paxan, „ſawn
jäänä ripendeme!“ — Ninda piägi
tu lüdrum eluge wanapagan näſt.

(Oma oma kaſt.)

13. Kes oina nap?

Ennen jutt

Soldan löte liina, es ole enäms
raho äiten wui nelm nopimet. Uts
nopime iſt oſta ma tubakut, üte iſt
wina ja üte iſt leiſä,“ mõtelnu tä eſi
ja aſſe edſi. Tüni maad alli tä
ärä näonu, nui üts fant tie weon
iſſe ja ſemä seäſt armuandi pallol.
„Ella woi äge tubaku raha ärä tälle
ninda pna jo piibut ſuut ei uoli, mõ-

tel, tä ja andſe na üte nopime ſandile.
„Is löte omma tied edſi.“ Tüni mola
ſana tullä jöba tōne fant wastu, wa-
ſernb nui edimene. Soldan mõtelnu
jälle; ilma wüinate woi ma na läbi
ſaia, ma amma äge wina raha nah
öira. Andſe ſis nopime ſandile ja rōnd.
„Je jöille oma tied edſi.“ Mõnats
tulli rotnas fant wastu, tu alli pallu
waſernb ja alatumt nui edimide
ja pallol wäge, et ſoldan teolä awi-
tel. „Ellis ma nüid piä tegeme mõtöl
ſoldan,“ tä om wäge waene, ma piä
tälle oma wümaſſe nopime ärä ärid.
ma!“ ja andſe na animatſe nopime,
mis iſt tä leiſä piädi oſmaſſandile.
„Kui tä nüid oma tied eoleſ löids, tullä
tälle üts wäike paſſike jōoten järgi ja
öegas: „Soldan, wöta minnu reah üten
liina!“ „Ei wöta!“ ütöl ſoldan, „mi
null ſenuſt lünon ähi om, ma ſſigi
ole ilma nopimele!“ Tüni maad alli
tä eoleſ lünnu, nui jöba tōne ſandile
ſummine wäike paſſike järgi jōotte ja